"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେମାନେ ଅପାର ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ମାତା-ପିତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଛ, ବାବା ତୁମକୁ ଅତି ଦୁଃଖରୁ ବାହାର କରି ଅତି ସୁଖକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ରିଜର୍ଭରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଜନ୍ମ ମରଣ ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତ ରହୁଛନ୍ତି, ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଉ ନାହାଁନ୍ତି — କାହିଁକି ?

ଉତ୍ତର:- କାହିଁକି ନା କେହି ତ ଜଣେ ତୁମକୁ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ କରିବା ପାଇଁ ରହିବା ଦରକାର ନା । ଯଦି ବାବା ମଧ୍ୟ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେବେ ତେବେ ତୁମକୁ କଳାରୁ ଗୋରା କିଏ କରିବ, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ରିଜର୍ଭରେ ରହୁଛନ୍ତି ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଦେବତାମାନେ କାହିଁକି ସଦା ସୁଖୀ ରହିଥାନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ପବିତ୍ରତା କାରଣରୁ ସେମାନଙ୍କର ଚାଲିଚଳଣ ସୁଧୁରିଯାଇଥାଏ । ଯେଉଁଠି ପବିତ୍ରତା ଅଛି ସେଠାରେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ରହିଛି । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ପବିତ୍ରତା ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା ମିଠା ଅତି ସ୍ନେହୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆତ୍ମିକ ପିତା ଶିବବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସେ ପିତା ଏବଂ ମାତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଗାୟନ କରୁଥିଲ ନା — ତୁମେ ମାତା-ପିତା ଆମେ ତୁମର ବାଳକ.... ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି । କାହାକୁ ଡାକୁଛନ୍ତି ? ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କ କୃପାରୁ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ କ'ଣ ଏବଂ କେବେ ମିଳୁଛି ? ଅସରନ୍ତି ସୁଖ କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝିନାହାଁନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଏଠାରେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛ, ଜାଣିଛ ଏଠାରେ କେତେ ଅସରନ୍ତି ଦୁଃଖ ରହିଛି । ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ । ତାହା ହେଲା ସୁଖଧାମ । କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁନାହିଁ ଯେ ଆମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ସ୍ୱର୍ଗରେ ବହୁତ ସୁଖୀ ରହିଥାଉ । ତୁମର ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ ଏହି ଅନୁଭବ ନଥିଲା । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ସେହି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା, ମାତା-ପିତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛୁ । ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜତ୍ୱ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ନିମନ୍ତେ ହିଁ ଏଠାକୁ ଆସୁଛୁ । ବାବାଙ୍କୁ ତ ଜାଣିଗଲ, ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସାରା ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝିଯାଇଛ । ଆମେ ପ୍ରଥମେ ଅସରନ୍ତି ସୁଖରେ ଥିଲୁ ପୁଣି ଦୁଃଖକୁ ଆସିଲୁ, ଏହା ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁଛି । ଛାତ୍ରମାନଙ୍କର ସର୍ବଦା ଏକଥା ମନେ ରହିବା ଉଚିତ୍ କିନ୍ତୁ ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଭୁଲିଯାଉଛ ସେଥିପାଇଁ ପୁଣି ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡୁଛ । ଛୁଇମୁଇ (ଲାଜକୁଳୀଲତା) ଭଳି ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯାଉଛି । ତେଣୁ ମାୟା ଆକ୍ରମଣ କରିଦେଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ଯେଉଁ ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍, ତାହା ରହୁ ନାହିଁ । କ୍ରମାନୁସାରେ ପଦ ରହିଛି ନା । ସ୍ୱର୍ଗକୁ ତ ଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ରାଜାଠାରୁ ରଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଦବୀ ରହିବ ନା । ସିଏ ଗରୀବ ପ୍ରଜା, ଇଏ ସାହୁକାର । ସ୍ୱର୍ଗରେ ଯେପରି ଥିଲେ ପୁଣି ନର୍କରେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଅଛନ୍ତି । ଉଚ୍ଚ ଏବଂ ନୀଚ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ଆମେ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସୁଖ ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି ନା । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ପବିତ୍ରତା । ପବିତ୍ରତା ବିନା ଶାନ୍ତି ଓ ସମୃଦ୍ଧି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଏଥିରେ ଚାଲିଚଳଣ ବହୁତ ଭଲ ହେବା ଉଚିତ୍ । ପବିତ୍ରତା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମନୁଷ୍ୟର ଚଳଣି ସୁଧୁରିଥାଏ । ପବିତ୍ରତା ଥିଲେ ତାଙ୍କୁ ଦେବତା ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ତୁମେ ଏଠାକୁ ଆସିଛ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ । ଦେବତାମାନେ ସର୍ବଦା ସୁଖୀ ଥିଲେ । କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ସଦା ସୁଖୀ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନେ ହିଁ ସୁଖ ଭୋଗ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କର ହିଁ ତୁମେ ପୂଜା କରୁଥିଲ ନା, କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ଥିଲେ । ପବିତ୍ରତା ଉପରେ ହିଁ ସବୁକିଛି ନିର୍ଭର କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ହିଁ ବିଘ୍ନ ପଡିଥାଏ । ସମସ୍ତେ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଦୁନିଆରେ ଶାନ୍ତି ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହେଉ । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପବିତ୍ରତା ବିନା ଶାନ୍ତି କେବେ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ପବିତ୍ରତାର । ପବିତ୍ରତା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଚରିତ୍ର ସୁଧୁରିଯାଉଛି । ପତିତ ହେବା ଦ୍ୱାରା ପୁଣି ଚରିତ୍ର ବିଗିଡିଯାଉଛି । ବୁଝିବା ଦରକାର ଯେ ଏବେ ଆମକୁ ପୁନର୍ବାର ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡିବ ତେଣୁ ପବିତ୍ରତା ନିଶ୍ଚୟ ଦରକାର । ଦେବତାମାନେ ପବିତ୍ର, ସେଥିପାଇଁ ତ ଅପବିତ୍ର ମନୁଷ୍ୟ ତାଙ୍କ ଆଗରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଉଛନ୍ତି । ତେବେ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ପବିତ୍ରତାର । ଡାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ଯେ ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ, ଏହା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କର । ଏହା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଲେ ହିଁ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହେବ । ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ପବିତ୍ର ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଥିଲ ତେବେ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖ ମଧ୍ୟ ଥିଲା । ତୁମମାନଙ୍କର ଏବେ ସ୍ମୃତି ଆସୁଛି, କାଲିର କଥା । ତୁମେ ପବିତ୍ର ଥିବା ସମୟରେ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ସବୁ କିଛି ଥିଲା । ଏବେ ତୁମକୁ ପୁନର୍ବାର ଏହିପରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବାକୁ ପଡିବ, ଏଥିରେ ପ୍ରଥମ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ହେବା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ରହିଛି ଯେ, ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ, ଏଥିରେ ବିଘ୍ନ ନିଶ୍ଚୟ ପଡିବ । ପବିତ୍ରତା ପାଇଁ କେତେ ହଇରାଣ କରୁଛନ୍ତି । ଆସୁରୀ ଓ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ରହିଛି । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏମାନେ (ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ) ଦେବତା ଥିଲେ । ଯଦିଓ ତାଙ୍କର ଚେହେରା ମନୁଷ୍ୟର କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଦେବତା କୁହାଯାଉଛି । ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବେ । ସେଠାରେ କାହା ପାଖରେ କୌଣସି ଅବଗୁଣ ରହିବ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ

ପରଫେକ୍ଟ (ନିଖୁଣ) ରହିବ । ବାବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁଛନ୍ତି । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ କେତେ ପବିତ୍ର, ସୁନ୍ଦର ହେଉଛ । ଏହି ମୁସାଫିର (ଦୂର ଦେଶରୁ ଆସିଥିବା ଯାତ୍ରୀ) ତ ସର୍ବଦା ଗୋରା ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ଯିଏକି ତୁମକୁ ଶ୍ୟାମଳରୁ ଗୋରା କରୁଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ରହିଥାଏ । ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି କରାଇବାର ଦରକାର ନଥାଏ । ତେବେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେଲେ ହିଁ ସୁନ୍ଦର ହେବେ । ସେହିମାନେ ହିଁ ପୁଣି ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇ କଳା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ନାମ ହିଁ ରଖାଯାଇଛି ଶ୍ୟାମ ଏବଂ ସୁନ୍ଦର । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଶ୍ୟାମ ଓ ସୁନ୍ଦର କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି ? ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବିନା, ଏହାର ଅର୍ଥକୁ କେବେ ବି କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଭଗବାନ ବାବା ଯେଉଁ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତାହା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଶୁଣାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଚିତ୍ରରେ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଦେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ମିଠା ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ, ଦେବତାମାନଙ୍କର ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରର ଦରକାର ନାହିଁ । ସେମାନେ ଶଙ୍ଖ ଆଦି କ'ଣ କରିବେ । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ଅଟ । ଶଙ୍ଖଧ୍ୱନି (ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବା) ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ କରିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଶ୍ୱରେ କିପରି ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ତା' ସହିତ ତୁମର ଚାଲି-ଚଳଣ ମଧ୍ୟ ଭଲ ହେବା ଦରକାର । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଦେବତାମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଯାଇ ନିଜ ଚରିତ୍ରର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଅ ନା । କିନ୍ତୁ ଦେବତାମାନେ ତୁମର ଚରିତ୍ରକୁ ସୁଧାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ସୁଧାରିବାବାଲା ତ ଅନ୍ୟ କେହି ଅଟନ୍ତି । ସେହି ଶିବବାବା ତ ନିରାକାର । ତାଙ୍କ ଆଗରେ ଏପରି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ଆପଣ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ... ଶିବଙ୍କର ମହିମା ହିଁ ଅଲଗା । ଦେବତାମାନଙ୍କର ମହିମା ଗାନ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆମେ ଏପରି କିଭଳି ହେବୁ । ଆତ୍ମା ହିଁ ପବିତ୍ର ଏବଂ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ ନା । ଏବେ ତୁମର ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହେଉଛି । ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ ପୁଣି ଏହି ପତିତ ଶରୀରରେ ରହିବ ନାହିଁ ପୁନର୍ବାର ଯାଇ ପବିତ୍ର ଶରୀର ଧାରଣ କରିବ । ଏଠାରେ ତ ପବିତ୍ର ଶରୀର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯେବେ ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବ ତେବେ ପବିତ୍ର ଶରୀର ମିଳିବ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବ । ଏବେ ୫ ତତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି ସେଥିପାଇଁ କେତେ ପ୍ରାକୃତିକ ଉପଦ୍ରବ ହେଉଛି । ଦେଖ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କିପରି ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରୁଛନ୍ତି । ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, କୌଣସି ଦୁର୍ଘଟଣା ହେଲା ମରିଯାଉଛନ୍ତି । ଜଳ, ପୃଥିବୀ ଆଦି କେତେ କ୍ଷତି କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ସବୁ ତତ୍ତ୍ୱ ତୁମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ବିନାଶ ସମୟରେ ଅଚାନକ ବନ୍ୟା ଆସିଯାଉଛି, ତୋଫାନ ହେଉଛି — ଏହା ହେଉଛି ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ । ସେମାନେ ଯେଉଁ ପରମାଣୁ ବୋମା ଆଦି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, ତାହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ତାକୁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ବିପତ୍ତି ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ।

ଏସବୁ ତ ମନୁଷ୍ୟ କୃତ । ଭୂମିକମ୍ପ ଇତ୍ୟାଦି କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ କରାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଏହି ସବୁ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ପରସ୍ପର ସହିତ ମିଳିତ ହୋଇ, ପୃଥିବୀକୁ ହାଲୁକା କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେପରି ବାବା ଆମକୁ ଏକଦମ୍ ହାଲୁକା କରି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ସାଥିରେ ନେଇଯିବେ । ମୁଣ୍ଡ ହାଲୁକା ହେବା ଦ୍ୱାରା ପୁଣି ସତେଜ ହୋଇଯା'ନ୍ତି । ତୁମକୁ ବାବା ବିଲକୁଲ୍ ହାଲୁକା କରିଦେଉଛନ୍ତି । ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଉଛି । ଏବେ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କର ମୁଣ୍ଡ ବହୁତ ଭାରୀ ହୋଇଯାଇଛି ପୁଣି ସବୁ ହାଲୁକା, ଶାନ୍ତ, ସୁଖୀ ହୋଇଯିବ । ଯିଏ ଯେଉଁ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ହୁଅନ୍ତୁ ନା କାହିଁକି, କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ ଯେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି କରିବା ପାଇଁ । ଯେବେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥାପନା ହୋଇଯିବ ପୁଣି ସମସ୍ତ ଧର୍ମ ମଧ୍ୟ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଆଗରୁ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଖିଆଲ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା । ଏବେ ଜାଣୁଛ, ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଯେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପନା ହୁଏ । ବାକି ଅନେକ ଧର୍ମ ସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏହି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଦ୍ୱିତୀୟ କେହି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏଭଳି ଅଲୌକିକ ଜନ୍ମ ଏବଂ ଅଲୌକିକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଆଉ କାହାର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସର୍ବୋଚ୍ଚ । ତେଣୁ ତାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ । କରନକରାବନହାର ଅଟନ୍ତି ନା । ତୁମେ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛ ଯେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ଏହି ସୃଷ୍ଟି ଉପରୁ ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ବୋଝ ଓହ୍ଲାଇବା ପାଇଁ । ଏକଥା ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି ନା — ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ଓ ଅନେକ ଧର୍ମର ବିନାଶ କରିବା ପାଇଁ । ତୁମକୁ ଏବେ କେତେ ଉଚ୍ଚ ମହାତ୍ମା କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଦେବତାମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ମହାତ୍ମା ନୁହଁନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ଅନେକଙ୍କୁ ମହାତ୍ମା କହିଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମହାନ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ମହାତ୍ମା ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ସ୍ୱର୍ଗକୁ ହିଁ ରାମରାଜ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ସେଠାରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହିଁ ନାହିଁ, ତେଣୁ ବିକାରର ପ୍ରଶ୍ନ ମଧ୍ୟ ଉଠିପାରିବ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ତାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଉଛି । ଯେତେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ସେତେ ବହୁତ ସମୟ ସୁଖ ପାଇବ । ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ତ ଏତେ ସୁଖ ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସ୍କୁଲରେ ମଧ୍ୟ କେହି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ, କେହି ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଫରକ ଦେଖାଯାଇଥାଏ । ଡାକ୍ତର ଅର୍ଥାତ୍ ଡାକ୍ତର । କିନ୍ତୁ କାହାର ଦରମା ବହୁତ କମ୍ ତ' କାହାର ଅଧିକ ହୋଇଥାଏ । ସେହିପରି ଦେବତା ତ ଦେବତା ହୋଇଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପଦରେ କେତେ ଫରକ ରହିଥାଏ । ବାବା ଆସି ତୁମକୁ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କେବେ ଭଗବାନ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ହିଁ ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର କୁହାଯାଏ । ଶ୍ୟାମଳ କୃଷ୍ଣ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଇଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କୃଷ୍ଣ କ'ଣ କେବେ ଶ୍ୟାମଳ ହୁଅନ୍ତି । ନାମ ରୂପ ତ ବଦଳିଯାଇଥାଏ ନା । ତାହା ମଧ୍ୟ କେବଳ ଆତ୍ମା ଶ୍ୟାମଳ ହେଉଛି, ଭିନ୍ନ ନାମ, ରୂପ, ଦେଶ, କାଳ ନେଇ । ଏବେ ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବାସ୍ତବରେ ଆମେ ଆରମ୍ଭରୁ କିପରି ପାର୍ଟ କରିଆସୁଛୁ । ପ୍ରଥମେ ଦେବତା ଥିଲୁ ପୁଣି ଦେବତାରୁ ଅସୁର ହେଲୁ । ବାବା ୮୪ ଜନ୍ମର ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ଆସି ସବୁ ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମୋର ସ୍ନେହୀ ସନ୍ତାନମାନେ, ତୁମେ ମୋ ସହିତ ଘରେ ରହୁଥିଲ ନା । ତୁମେ ଭାଇ-ଭାଇ ଥିଲ ନା । ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମା

ରୂପରେ ଥିଲ, ଶରୀର ତ ନଥିଲା । ବାବା ଥିଲେ ଏବଂ ତୁମେ ଆତ୍ମା ଭାଇ-ଭାଇ ଥିଲ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନଥିଲା । ବାବା ତ ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ଆସୁ ନାହାଁନ୍ତି । ସେ ତ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ରିଜର୍ଭ (ଜନ୍ମ ମରଣରୁ ମୁକ୍ତ) ରହିଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ତାଙ୍କର ପାର୍ଟ ହିଁ ଏହିପରି । ତୁମେ କେତେ ସମୟ ଡାକିଛ, ସେ କଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ଆସି କହୁଛନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ଦ୍ୱାପରରୁ ଡାକିବା ଆରମ୍ଭ କରିଛ ନା । ବହୁତ ସମୟ ପରେ ତୁମେ ଡାକିବା ଆରମ୍ଭ କରିଛ । ତୁମକୁ ତ ବାବା ସୁଖୀ କରାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସୁଖର ବର୍ସା ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଅନେକ ଥର ଆସିଛୁ । ଏହି ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି । ପ୍ରତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷରେ ଥରେ ବାବା ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ମିଶୁଛୁ ଏବଂ ଏହି ବର୍ସା ପାଉଛୁ । ଯେତେ ସବୁ ଦେହଧାରୀ ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ଛାତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ପଢାଇଲା ବାଲା ହିଁ ବିଦେହୀ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ତାଙ୍କର ଦେହ ନୁହେଁ । ନିଜେ ବିଦେହୀ, ଏଠାକୁ ଆସି ଦେହ ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଦେହ ବିନା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କିପରି ପଢାଇବେ । ସିଏ ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କର ପିତା । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି, ବାସ୍ତବରେ ରୁଦ୍ରମାଳା ଗଡାଇଥା'ନ୍ତି । ଉପରେ ଫୁଲ ଓ ଯୁଗଳ ମେରୁ ଅଛି । ତାହା ତ ଏକାପରି ହିଁ ଅଟେ । ଫୁଲକୁ କାହିଁକି ନମସ୍କାର କରୁଛନ୍ତି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ କାହାର ମାଳା ଗଡାଉଛନ୍ତି । ଦେବତାମାନଙ୍କର ନା ତୁମର ମାଳା ଗଡାଉଛନ୍ତି ? ମାଳା ଦେବତାମାନଙ୍କର ଅଟେ ନା ତୁମର ? ଦେବତାମାନଙ୍କର କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଏମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ବାବା ବସି ପଢାଉଛନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣରୁ ପୁଣି ତୁମେ ଦେବତା ହୋଇଯାଉଛ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ପାଠ ପଢୁଛ ପୁଣି ସେଠାରେ ଯାଇ ଦେବତା ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ହିଁ ମାଳା ତିଆରି ହେଉଛି, ଯେଉଁମାନେ କି ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାଠପଢି, ପରିଶ୍ରମ କରି ଦେବତା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କର ହିଁ ସବୁ ମହାନତା ଅଟେ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କର କେତେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ତ କେହି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ମଧ୍ୟ ପକାଇବେ ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତୁମେ ମାଳା ଗଡାଉଥିଲ । ଏବେ ସେହି ଫୁଲ ଆସି ତୁମକୁ ଫୁଲ କରୁଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜ ମାଳାର ଦାନା କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଗୁଲଗୁଲ ଫୁଲ ହେଉଛ ନା । ଆତ୍ମାର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଏବେ ତୁମକୁ ମିଳୁଛି । ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ତୁମର ହିଁ ମହିମା କରାଯାଉଛି । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ନିଜ ସମାନ ବ୍ରାହ୍ମଣ କରି ପୁଣି ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ଦେବୀ-ଦେବତା କରୁଛ । ଦେବତାମାନେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ଯେବେ ଦେବତା ହୋଇଯିବ ତେବେ ସେଠାରେ ତୁମର ଅତୀତ, ବର୍ତ୍ତମାନ, ଭବିଷ୍ୟତର ଜ୍ଞାନ ରହିବ ନାହିଁ ଏବେ ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଅତୀତ, ବର୍ତ୍ତମାନ, ଭବିଷ୍ୟତର ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି, ଆଉ କାହାକୁ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମିଳୁ ନାହିଁ । ତୁମେ ବହୁତ-ବହୁତ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ପୁଣି ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ତୁମକୁ ଏହି ବାବା ପଢାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଇଏ ତ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଇଏ ମଧ୍ୟ ପଢୁଛନ୍ତି । ଇଏ ତ ସବୁଠାରୁ ଶେଷରେ ଥିଲେ । ସବୁଠାରୁ ନମ୍ବରୱାନ ପତିତ ହିଁ ନମ୍ବରୱାନ ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି । କେତେ ସୁଖୀ ହେଉଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି । ବାବା ତୁମକୁ କେତେ ଉଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । ଆୟୁଷ୍ମାନ ଭବ, ପୁତ୍ରବାନ ଭବ.... ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଯଦି ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେବି ତେବେ ପୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ପଡିବ । ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପଢାଇବାକୁ ଆସିଛି । ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମକୁ ସବୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳିଯାଉଛି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଯେପରି ବାବା ପରଫେକ୍ଟ (ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ) ଅଟନ୍ତି ସେହିପରି ନିଜକୁ ମଧ୍ୟ ପରଫେକ୍ଟ କରିବାକୁ ହେବ । ପବିତ୍ରତାକୁ ଧାରଣ କରି ନିଜର ଚାଲି-ଚଳଣକୁ ସୁଧାରିବାକୁ ହେବ, ପ୍ରକୃତ ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ହେବ । (୨) ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖି ବ୍ରାହ୍ମଣରୁ ଦେବତା କରିବାର ସେବା କରିବାକୁ ପଡିବ । ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟକୁ କେବେ ବି ଭୁଲିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ଅନେକ ପ୍ରକାର ସାଧନର ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ କମଳପୁଷ୍ପ ଭଳି ସବୁଥିରୁ ନିଆରା ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରିୟ ହେଉଥିବା ବେହଦର ବୈରାଗୀ ହୁଅ । ଯଦି ତୁମକୁ ସାଧନଗୁଡିକ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି ତେବେ ସେଗୁଡିକୁ ଖୁସି ଖୁସିରେ ବ୍ୟବହାର କର କାରଣ ଏଗୁଡିକ ତୁମ ପାଇଁ ହିଁ ଉଦ୍ଧିଷ୍ଟ, କିନ୍ତୁ ତା' ପାଇଁ ସାଧନା ଅର୍ଥାତ୍ ଯୋଗ-ତପସ୍ୟାକୁ ଦବାଇ ଦିଅ ନାହିଁ । ଏଥିରେ ପୂରା ପୂରା ସନ୍ତୁଳନ ରହିବା ଦରକାର । କୌଣସି ସାଧନ ଖରାପ ନୁହେଁ, ତାହା ତ ତୁମମାନଙ୍କର କର୍ମର ଫଳ ବା ଯୋଗର ଫଳ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଅନେକଗୁଡିଏ ସାଧନର ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ କମଳ ପୁଷ୍ପ ଭଳି ସବୁଥିରୁ ଅଲଗା ଏବଂ ବାବାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ହୁଅ । ସେଗୁଡିକୁ ବ୍ୟବହାର କର କିନ୍ତୁ ତା'ର ପ୍ରଭାବରେ ଆସ ନାହିଁ । ସାଧନର ପ୍ରାପ୍ତିରେ ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ବୃତ୍ତି ଦବିନଯାଉ । ପ୍ରଥମେ ନିଜ ଭିତରେ ଏହାକୁ ଜାଗ୍ରତ କର ତା'ପରେ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଏହିଭଳି ବାତାବରଣ ସୃଷ୍ଟି କର ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଦୁଃଖୀ ଆତ୍ମାକୁ ନିଜର ସ୍ୱମାନରେ ସ୍ଥିତ କରିଦେବା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଉତ୍ତମ ସେବା ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****